

Utemeljitev Jenkove nagrade za leto 2019: *Krog* Kaje Teržan

Kaja Teržan je prepričala že s svojim pesniškim prvencem *Delta* (2015). Ta je bil pri bralcih, poslušalcih in kritikih zelo naklonjeno sprejet, k čemur je pripomogla tudi avtorica s svojimi nastopi: med drugim je v Mariboru požela nagrado občinstva na finalu tekmovanja za naziv vitezinja poezije, njen prvenec pa je bil nominiran tudi za Veronikino nagrado. *Delta* prinaša intimne, razmišljujoče in nekako zatikajoče se pesmi, ampak prav to zatikanje, to spotikanje gladkosti branja je polno hipnih epifanij, vpogledov. Perspektiva, iz katere so pisane, je drugačna, kot smo vajeni, presenetljiva, sublimna, resnobna in ironična, mila, a hkrati neizprosno realna.

Krog (2018) je zbirka, ki je še bolj izčiščena, pa ne v formi, temveč v tem, kako pisava sledi govorici. Govorka izkazuje redek pogum – podati se v neznano, negotovo, iščoč resnico trenutka biti. Pravi: »Ničesar ne odstiram; / nobenih kopren, nobenega pogleda.« Ampak ko ji sledimo iz oblike v obliko, iz smrti v ponovno smrt, nas prepriča prav s svojo zadržanostjo, nesposobnostjo verjeti konceptom, vnaprej izgotovljenim podobam sveta. Ta 'nesposobnost' se tako izkaže za skoraj zenovsko modrost: »Tako pač sledim / očem, vonju in zemlji, / ki oblikuje / ritem mojih nog, / ukrivljenost in naklon / moje hrbtenice ter dihanje, / ki poskuša vse to dohiteti.« S tem nam prijazno daje vedeti, da je doživljanje vedno korak pred besedo, korak pred zavestjo; da pa se da besede obrniti tako, »da se tišina sama / začne spraševati in zgoščati okrog besed, / ki luščijo temne lise na roženici; / pod njimi pa je čista bela, še nerealizirana / matrica le ene od sedanjosti.« Z zavedanjem polifonije, nemožnosti kroga, ali kot pravi sama, več vzporednih sedanjosti odpira prostore svobode, ti pa, čeprav iluzorni ali boleči, so vendar duhovni – kot je duhovno naše bitje – in nosijo smisel, naj bo še tako negotov.

Društvo slovenskih pisateljev
Slovene Writers' Association